

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 6. De consolatione & gaudio, quod percipit Dei executurus
voluntatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

mutantes illam in melius. Etenim, cum humanâ nos
cumus voluntate, Divinam nobis appropriamus.

At qui penitus cognoscere desiderabit, quanta sit
tala voluntatis perversitas & malitia, consideret,
quanta sit Divinæ voluntatis Bonitas: nam ut bene
notat Anselmus: *Voluntas propria illa est, qua est contra* Anselm.
voluntatem Dei. Igitur si Voluntas Dei est quoddam
bonum, quod continet omne bonum, summum & in-
divisibile bonum; propria voluntas e contrario erit ma-
lum aliquod, continens omne malum, summum & in-
divisibile malum. Semper ergo ob oculos considerationis
habenda sunt hæc duo termini, veluti duo extrema
inter se infinite sibi invicem opposita: *Summum bonum, &*
non minus summum malum. Revereri, totoque cordis affectu
contemplari debes Divinam voluntatem; propriam autem
in rebus fugere & odio habere.

CAP. VI.

De Consolatione & gaudio, quod percipit Dei executurus voluntatem.

Consolatio & gaudium in executione Divini bene-
placiti, in rebus præsertim ex naturâ suâ nocivis &
afflictivis, non excedit & superat diutaxat vim Naturæ;
verum etiam à Cancellario Parisiensi vocatur *Miracu-
lum Gratia.* Quod naturam à propria consideratione
& tristitia sublevat, erigitque ad considerationem &
gaudium rerum Divinarum. Hic est modus, quo Di-
vinam voluntatem adimplere debemus, non lubenter
tantum, sed etiam lætanter: talis enim est Divinæ vo-
luntatis dulcedo, ut sit ipsa dulcedo per essentiam: & ubi-
cunque reperitur, etiam in rebus amaris, confert dulce-
dinem. Unde optimè dicebat Sanctus quidam: *Voluntas*
Dei semper est cum gaudio: esto namque crux & tribu-
latio ex naturâ suâ minimè dulces sint & appetibiles;
conjecta tamen cum Divinâ voluntate supra modum
efficiuntur delectabiles & desiderabiles: veluti Sancti id
experimento suo comprobant.

*Gerf. 2. p.
serm. de
solem. 55.*

*Rusbrochi^o
de virtut.
6. 5.*

Si, ut rerum naturalium referunt Scriptores, per
 salia & amara contingens aut pertransiens aliquid percipien-
 vas cereum, propriam deserit amaritudinem, et pro-
 efficitur; quanto magis dulcorabuntur tribulationes,
 & tristitia nostrae, si pertransierint dulcissimam
 tatem Dei? ex quo licet inferri: Fieri non potest
 aliquis pro gloria Dei quidquam sustineat quod
 quod patitur, saporem quandam Divinitatis percipiat.
 Sic lux in tenebris lucet, &c.

Rusbroch.
 ubi sup. c. 9.

2. Cor. 7.
 2. p. serm. de
 Sol. SS.

Verum pergamus nunc ad modum practicum
 percipere valeamus hanc consolationem in tribu-
 tionibus, ac cum Apostolo dicere possimus: Respon-
 consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione
 nostrae. Respondet Gerson, hanc consolationem
 quiri duplici consideratione (supponendo doctri-
 Theologicam, quod appetitus inferior movetur
 petitu superiori consideratione rationis) Prima
 sideratio paternae Dei providentiae omnipotentis
 sapientissimae & vigilantissimae, ut propter cog-
 ac velit mediante omni successu, sive prospero
 adverso, procurare nostrum bonum. Secunda
 apprehensio objecti honesti & convenientis: con-
 rando, objectum nos mortificans, non tantum
 esse rationi conforme, sed etiam utile ad finem
 aeternae assequendum.

Et quamvis hoc gaudium spiritus in tribulationibus
 nis frequenter non sit sensibile; semper tamen, ut
 sunt Sancti Patres, intelligibile est ex parte intellectus.
 de sanctis. licet non percipiatur ex parte affectus. Quamvis
 Sac. dum Beatus in caelo videndo solum summum bonum
 esto non gauderet & frueretur illo, felix tamen re-
 retur: ita anima ex consideratione sola magni
 boni mortificationis, tamen alia non subsequens
 consolatio, contenta tamen ea efficitur; ita assequendum
 Rusbroch. dam sanctus: Purum Deo impendere honorem. Dicitur
 de virt. c. 9. sapore carere non potest: etsi nihil aliquando percipiat
 sensibiliter non potest tamen illud non sapere, cum ad
 nam Dei gloriam fieri cognoscitur. Unde idem dicitur
 hoc suppeditat documentum: Quidquid nobis evenit
 pro

scripserunt per Deum transire debet; ubi saporis condimentum
ens aliquid accipiens, totum Divinum efficitur.

Pro praxi igitur faciendi voluntatem Dei, modo jam
dicto, sufficit amore crucem, & in eā gaudere amore:
quodam & gaudio saltem appetitativo; si non affectivo:
hac ratione aliquo modo imitabimur Christum
Dominum, qui fuit simul dolens & gaudens in passio-
ne suā. Dolens, quo ad partem inferiorem. Gaudens,
quo ad partem superiorem propter beatam Dei visio-
nem.

CAP. VII.

*Quod Voluntas Dei facienda sit in terrā,
ut sancti Angeli eandem exequan-
tur in cælo.*

Ad perfectionem virtutis hujus non sufficit, ut ad-
impleatur cum lætitiā & gaudio etiam in rebus
voluntas Divina; sed & conveniens est, si sequi velimus
Christi consilium, ut ad illam conformitatis eminentiam
& perfectionem aspiremus, quam sancti Angeli habent
in cælo.

Dux à Divo Bernardo distinguuntur species volun-
tatis in Deo: *Voluntas faciens & voluntas facta. Vo-
luntas faciens creat, & voluntas facta beat.* Voluntas
faciens creat totum id, quod illi placet: voluntas facta
est, quæ beatificat & felices reddit eos, qui illam faciunt.
Utramque experti fuere sancti Angeli: *Quia Voluntas
Domini, qua prius Angelos creavit faciens: eosdem post-
modum in eis facta beavit.* Et hæc est summa felicitas
Angelorum; quod voluntas Dei facta sit voluntas eorum.
Hæc est unio Angelorum in cælo, quo ad voluntatem:
& eam homines in terrā imitari debent. Unde idem
S. Bernardus subjungit, *Hoc oremus, ut fiat voluntas
Dei sicut in cælo & in terrā; ut sicut Angelus, sic & homo
adhærens Deo unus cum eo spiritus sit.* Ad hanc igitur
perfectionis eminentiam attingendum, anima supponere
F 3 debet